

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 sierpnia 2012r.,
sprawy M. K.
skazanego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 17 lutego 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 4 listopada 2011 r., ,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 17 lutego 2012 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego z 4 listopada 2011 r. skazujący M. K. na karę 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwo określone w art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Każdy z czterech podniesionych przez skarżącego zarzutów znalazł się na granicy dopuszczalności i już choćby z tej racji ich krytyka mogła zostać ograniczona do niezbędnego minimum.

Po pierwsze – sformułowanie przez obrońcę zarzutu obrazy art. 53 § 1 i 2 k.k. i art. 54 § 1 k.k. nastąpiło wbrew ugruntowanym już w judykaturze zapatrywaniom,

że naruszenie określonych w tych przepisach dyrektyw wymiaru kary nie sposób postrzegać w płaszczyźnie art. 438 pkt 1 k.p.k., ale jedynie w kategoriach zarzutu niewspółmierności kary, który co do zasady nie może stanowić podstawy kasacji (zob. post. SN z 4 lipca 2007 r., IV KK 202/07, R-OSNKW 2007, poz. 1526).

Po drugie – podobnie wypadało ocenić zarzut naruszenia art. 58 k.k. Tylko na marginesie wypadało odnotować, że kwestia warunkowego zawieszenia wykonania kary nie uszła z pola widzenia sądów obu instancji. Dały one temu wyraz w motywacyjnych częściach swoich wyroków.

Po trzecie – twierdzenie skarżącego o obrazie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. stanowiło z jednej strony zignorowanie regulacji przewidzianej art. 519 k.p.k., a z drugiej próbę obejścia zakazu podnoszenia w postępowaniu kasacyjnym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Niemniej jednak Sąd Najwyższy za celowe uznał przypomnienie, że ponad wszelką wątpliwość ustalone zostało, iż bezpośrednią przyczyną wypadku było niewłaściwe zachowanie się kierującego samochodem osobowym Daewoo Nexia, który wyjechał na tor jazdy samochodu osobowego Fiat 126 el. Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej skazanego był fakt, że pokrzywdzony, gdyby przeżył wypadek, również zostałby pociągnięty do odpowiedzialności za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, przekroczenie dozwolonej prędkości i naruszenie zakazu sądowego. Podkreślić trzeba, że *in concreto* przyjęte zostało, iż pokrzywdzony nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa i tym samym przyczynił się do tak tragicznego skutku wypadku.

Po czwarte – podniesienie w kasacji zarzutu obrazu art. 2 § 1 i 2 k.p.k. należało ocenić jako efekt nieporozumienia. Pierwszy z paragrafów tego przepisu określa wszak cele procesu karnego i ma funkcję jedynie informacyjną o sposobie ukształtowania procedury, a drugi formułuje ogólną dyrektywę postępowania, to jest zasadę prawdy.

W konsekwencji Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k., a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.